

LES NENÍ BEZPEČNÝ
A KDO V NĚM PÁTRÁ,
SE ZLOU SE POTÁŽE...

TI, CO SE NEVRÁTILI

J. R. ERICKSON

TI,
CO SE
NEVRÁTILI

Copyright © 2019 J.R. Erickson.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2025

Cover © Rena Hoberman, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5986-6 (pdf)

TI,
CO SE
NEVRÁTILI

J. R. ERICKSON

přeložila Hana Ferstl

FÖBÖS

*Karen a Ronovi, kteří mi pomohli
s péčí o Honey Beasta, abych
vůbec mohla knihu dokončit.*

Poznámka autorky

Děkuji, že jste si vybrali román ze série z Ústavu pro choromyslné v severním Michiganu. Než se plně ponoříte do příběhu, ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Jedná se o zcela smyšlený román. Ačkoli kdysi skutečně existovalo místo známé jako Ústav pro choromyslné v severním Michiganu – které mě k napsání mých knih inspirovalo –, není v mých knihách vyobrazené. Děj se odehrává v prostředí ústavu, ale postavy se nezakládají na skutečných lidech, kteří v něm pracovali nebo byli jeho pacienti, a jakákoli podobnost s jednotlivci, ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná. Stejně tak události, ke kterým v románu dochází, nejsou založené na skutečných událostech a jakákoli podobnost je rovněž náhodná. Popravdě řečeno, skoro všechno, co jsem kdy četla o ústavu, později přejmenovaném na Státní nemocnici v Traverse City, bylo pozitivní. Totéž platí i o vyprávění řady bývalých zaměstnanců. Žijí nedaleko Traverse City a pravidelně areál bývalého ústavu navštěvují. Nyní je známý jako komplex The Village v Grand Traverse Commons. V roce 2000 ho koupil Ray Minervini a společnost Minervini Group a od té doby prochází postupnou rekonstrukcí. Dnes je to multifunkční centrum s butiky, restauracemi a bytovkami. Pokud do této oblasti zavítáte, doporučuji vám ho navštívit. Můžete se na vlastní kůži seznámit s ústavu – původním i novým – a projít se rozlehlým areálem.

1

Červen 1983

Ashley skočila ze stromu a se žuchnutím přistála jen pár centimetrů od skály Carla Leeho.

Aniž z balvanu spustila zrak, rychle se odplazila pryč, jako by na něm ještě stále byly cákance Carlovy krve. Žádná krev už tam samozřejmě nebyla a jediné, co Ashley viděla, byla řada mravenců, kteří po něm neúnavně pochodovali a mizeli v puklině na jeho vrcholku.

Před třemi lety se Carl Lee posadil na tuhle skalku a zastřelil se. Našel ho Ashleyin soused, Norm Smarts, a potom vyprávěl, že z Carlovy hlavy nezbylo zhora nic, jen rozmáznutá masa rudošedé kaše.

Nyní se ve skále skrývalo tajemství, jež bývá obvykle spojováno se strašidelnými domy a hrůzu nahánějícími mrtvými lesy. Děti se navzájem hecovaly, aby k ní doběhly a sáhly na ni. Někdy se přikradly v noci a potom s křikem utíkaly, protože jasně slyšely Carla, jak se je snaží dohnat mezi stromy.

Ashley se skála nelíbila, ale když si hrála v lese, často k ní chodila. Jako by ji to místo nějak přitahovalo. Pan Ferndale by tomu řekl přitažlivá síla, což by mohlo být docela zajímavé, dokud by nezačal monotónně mlít o newtonech a hmotnostech a výpočtech, v kterémžto okamžiku by Ashley nejraději zalezla pod stůl a zdřímla

si. Měla fyziku docela ráda, ale pan Ferndale byl schopen změnit i nejzajímavější předměty v šílenou nudu.

Před týdnem, během experimentu s nehořlavým papírem, usnul Harvey Nelson na lavici. Zrovna používali Bunsenovy kahaný, které jsou zajímavé samy o sobě, ale pan Ferndale svým výkladem způsobil, že to klukovi bylo úplně šumafuk.

Ashley nechala skálu za sebou a vydala se k domovu. Zastavila se, až když uslyšela podivný štěbetavý zvuk, jako když vítr třepotá deštníkem. Přidřepa a zaposlouchala se, jestli by dokázala odhadnout, odkud to vychází.

Pak chodila několik minut ve stále větších kruzích, až došla k uschlému jasanu. Horní polovina stromu byla odlomená a uhnívala na zemi. Mezi jeho kořeny si Ashley všimla tmavé dutiny. Klekla si a nahlédla do ní.

Uvnitř vykotlaného kmenu se krčili tři malí mývalové a neustále pištěli. Měli miniaturní tlapky, které připomínaly mrňavé špičaté ručičky. Ashley se usmála a s konejšivým mručením pomalu do dutiny sáhla. Ignorovala přitom tichý hlas své babičky Patty, která jí vždycky připomínala, že když se člověk dotkne divokých mláďat, jejich matka je opustí.

Malí mývalové jí začali šplhat po prstech a oždíbovat a sát jejich měkké polštářky. Pištění bylo stále hlasitější a zoufalejší. Jeden se vyškrábal po její paži až k okraji dutiny, kde se svalil na zem. Přistál na zádech a nožkami hrabal ve vzduchu.

„Ale ne, ty malá potvůrko. Vy jste spadli ze stromu?“

Ashley ho zvedla a pohládila po hlavě. Byl světlejší než ti druzí dva, masku kolem očí měl spíš hnědou než černou.

„Řekla bych, že v téhle partě budeš asi Alvin, co?“

Položila si mývala do klína a natáhla se pro dalšího.

„Simon,“ šeptla, zadívala se mu do tváře a představila si na jeho černých očích brejličky.

Třetí mýval představoval poměrně dokonalého Theodora. Byl tlustší než ostatní a pomalejší. Jakmile ho vzala do ruky, začal jí cucat palec.

„Máte hlad, chudinky, že jo?“

Onoho rána spatřila cestou do školy mrtvého mývala. Teď si pomyslela, jestli to nebyla máma těchhle tří.

„Ash?“ Mezi stromy k ní pronikl hlas jejího nejlepšího kamaráda Sida. „Co tu děláš?“

Strčila mláďata zpátky do vykotlané díry a vyběhla mu naproti.

Měl na sobě tu příšernou pastelově modrou košili, kterou mu ráno připravila matka. Vypadal v ní jako čtyřicetiletý bankéř, a ne jako dvanáctiletý sedmák. Ashley to ale nekomentovala. Sid si posměšků užil i bez přispění své nejlepší kamarádky.

„Side,“ vykřikla a divoce zamávala rukama. „Podívej, co jsem našla!“

Chlapec k ní se zarudlým obličejem přiběhl.

Ashley ho dovedla ke stromu a přidřepla si.

Sid si klekl a zašilhal do otvoru.

„Páni,“ zamumlal. „Jsou tak maličký.“

„Já vím. Myslím, že jim umřela máma. Asi mají hrozný hlad.“

Sid si rozvážně sundal brýle, otřel jejich tlustá skla lemem košile, znovu si je nasadil na nos a sklonil se k díře.

Ashley natáhla ruku a vylovila Alvina.

Sid zavrtěl hlavou.

„Možná by ses jich neměla dotýkat, Ash.“

„No, teď už je pozdě. Tenhle mi předtím skočil do klína. Říkám ti, že mají hlad. Jestli jim nepomůžeme, tak umřou.“

Povzdychl si. Ashley ten povzdech dobře znala. Znamenal, že se Sid Ashley podřizuje, přestože s ní zjevně nesouhlasil.

„Co žerou?“ zeptal se. „Brouky?“

Ashley otočila oči v sloup.

„Pijou mlíko, hlupáku. Jsou to miminka.“

„To jsi snad odbornice na mývaly?“

Ashley si přitiskla Alvina k hrudi.

„Potřebujeme láhev.“

„Kojeneckou?“ Sid se poškrábal na bradě. „Koho známe, kdo má mimino?“

Ashley se kousla do rtu.

„Potterovým se narodilo dítě, ale pro mývaly by nám asi láhev nedali,“ přemýšlela nahlas. „Kapátka!“

Vzpomněla si na podnos s léky, který mívala babička Patty vedle postele. Ashleyina matka kupovala kapátka po tuctech. Babička je potřebovala nejenom na léky, ale v posledních měsících života už i na vodu k pití a tekuté potravinové náhražky.

Ashley položila Alvina zpátky do dutiny stromu. „Dobře, seženeme kapátka a mlíko. Ještě něco?“

Sid pokrčil rameny. „Deku? V noci by tu mohla být zima.“

Ashley souhlasně přikývla. „Jo, to je dobrý nápad.“ Potom se zarazila. „Sakra. Nevím, jestli máme doma mlíko. Možná nám došlo.“

„My jo, ale jenom odstředěný,“ poznamenal Sid a obrátil oči v sloup. „Moje máma nekupuje nic, na čem by nebylo napsáno, že je to nízkotučný.“

Ashley nakrčila nos. „Odstředěný chutná jako voda.“

„Já vím,“ zabručel Sid.

Stoupla si a popohnala ho, aby také vstal. „Tak jdeme.“

Spěchali lesem, a teprve když procházeli kolem sousedů za jejich domem, Ashley se přinutila zpomalit. Nejraději by běžela rovnou domů, popadla mléko a kapátka a vrátila se do lesa. Kdyby však Sid udělal jen jediný rychlý pohyb, začal by se potit jako kůň a jeho máma by pak vzteky šlela, protože si užpinil novou košili.

„Je tady!“ zajásala, když otevřela ledničku. Na horní polici ležela nová láhev plnotučného mléka. „Máma stihla nakoupit, než odešla do práce.“

Sid nahlédl do mrazáku.

„Karamelový nanuky,“ oznámil se zářícíma očima.

„Doufám, že koupila i čokoládový sušenky,“ řekla Ashley a podívala se směrem ke spíži. „Posledně přinesla ty s vanilkovou náplní. Chutnají jako lepenka plněná krémem.“

Sidovi se v očích objevil zasněný pohled. „Já miluju oboje.“

„To mi nemusíš připomínat,“ podotkla Ashley, naplnila malou skleněnou lahvičku mlékem a strčila si do zadní kapsy dvě kapátka.

Ze skříňe v předsíni vytáhla starou deku. „Vezmi nám pár nanuků a jdeme.“

Mývalové se stále nacházeli tam, kde je Ashley se Sidem opustili. Neohrabane po sobě lezli a dál mňoukavě pištěli.

Ashley otevřela sklenici a zaklínala ji mezi dva velké klacky na zemi. Naplnila kapátko mlékem a vytáhla Alvina z dutiny stromu.

Sid držel dva nanuky. Svůj už měl z větší části snědený, Ashleyin byl olízaný jenom napůl. Strčila mu ho do ruky, už když přicházeli ke stromu.

Přiložila kapátko k mývalově tlamce, stiskla gumovou kuličku a na malý černý čumáček vystříkl pramínek mléka.

„Otevři ji,“ zašeptala a šfouchla mu kapátkem do čenichu.

Stálo ji to několik pokusů, než Alvin konečně pochopil, co se po něm chce, a hladově se do kapátka zakousl. Trochu mléka vypil, většina mu však stekla po tváři do trávy.

Sid mezitím dolízal i Ashleyin nanuk a obě dřívka položil na zem. Naplnil mlékem další kapátko a sáhl do dutiny.

„To je Theodor,“ oznámila Ashley.

„Tys je pojmenovala podle Alvina a chipmunků?“ zeptal se Sid a zkrivil obličej, když ho malý mýval škrábl do ruky. „Ty jejich dráčky jsou pěkně ostrý.“

„Protože mají hlad,“ usoudila Ashley.

„Jsem si docela jistej, že jsou ostrý, i když hlad nemají,“ opáčil Sid.

„Přestaň mluvit a nakrm ho.“

Po několika minutách Ashley vrátila mokrého Alvina do dutiny a vytáhla Simona. Pak se ohlédla a vydechla překvapením. Sid držel v dlani schouleného Theodora, který svíral oběma tlapkami kapátko a pil z něj mléko, jako by to byla kojenecká láhev.

„Jak se ti to povedlo?“ zeptala se Ashley.

„Já nic, to on. Asi měl hlad.“

Než se vydali zpátky domů, nacpali do díry ve stromu deku a mývaly do ní zachumlali.

„Do prdele,“ vyprskl Sid a podíval se na svou košili.

Přes celou hrud' se mu táhla skvrna od čokolády.

„Dneska to schytáš,“ potvrdila Ashley.

Nechala ho stát před jejich dveřmi a odkráčela o blok dál, kde bydlela ona.

Doma si přečetla vzkaz, který máma nechala na kuchyňském stole.

V lednici máš věci na sendviče. Přijdu pozdě. Pusu, máma.

Ashley sebou plácla na ošoupanou pohovku a zašátřala v zaprášeném prostoru pod ní po *Interview s upírem*, které měla půjčené od Sida, jenž ho před týdnem ukradl z otcovy poličky zakázaných knih.

Sidův otec trval na tom, že chlapec je na čtení hororů ještě příliš malý. Nemohl tušit, že děti ve městě spravují celou síť knih, časopisů a videokazet, které si mezi sebou půjčují, a rozhodně se nesměl dozvědět, že většina z toho pochází z jeho poličky.

Ashley, celá napjatá, jestli dětská upírka Claudia opravdu zabíla Lestata, si nalistovala stránku, kde skončila.

Středeční odpoledne se stejně jako většina odpolední líně táhlo.

Její matka pracovala jako servírka v restauraci U Duhového pstruha. Po směně si jen odskočila domů, aby se převlékla, a pak spěchala do Slunečných luk. To byl domov pro seniory, kde při noční směně od půlnoci do osmi ráno vyprazdňovala nočníky, utírala vráscitě staré zadky (tak jim říkala Ashley, ne máma) a stírala moč z lepkavého linolea.

Ash snědla k večeři sendvič, kvůli matce do sebe hodila sklenici mléka a zadívala se z okna do teplého, téměř letního večera.

Za dva týdny bude konec školního roku. Ashley se ještě nikdy tak netěšila. Byl to náročný rok.

Několik holek z jejího ročníku už dostalo menstruaci, skoro všechny začaly nosit podprsenky a Ashley, pořád s plochým hrudníkem a upřímně řečeno zcela bez zájmu o barevné lesky na rty

a trvalé, si každý den při příchodu do školy připadala jako pavouk mezi pestrými motýly.

Také měla problémy se slečnou Flemingovou, učitelkou sedmé třídy, které se říkalo Sněhurka ne proto, že byla hezká, ale protože byla studená jako psí čumák a dávala poznámky, jakmile jste vešli do třídy vteřinu po zvonění. Přednášela monotónním hlasem a uspala vás do dvou minut od usednutí do lavice. Usmívala se jen ve dnech, kdy zadávala testy. Všichni žáci věděli, že pokud Sněhurka vypadá šťastně, oni šťastní nebudou.

Ashley se na prvním stupni líbilo. Chodila do třídy se Sidem, svým nejlepším kamarádem. Učitelé byli milí. Děti mohly vyběhnout o přestávkách ven, měly čas na svačinu, a když se něco slavilo, nosily do školy sladkosti. Jedna holka z osmičky říkala, že je druhý stupeň jako facka.

Nyní trávili celé dny tupým zíráním na slova načmáraná bílou křídou na tabuli. Rovnice a Shakespeare a občanská válka.

Každý večer, když se matka zastavila doma před odchodem na noční, jí Ash zalhala, jaký měla den. A máma ji za to jenom nepřítomně pohladila po hlavě.

Ash si lehla na pohovku a natáhla nohy přes opěradlo.

„Teď máme mývaly,“ zamumlala s úsměvem. „Mývaly a letní prázdniny.“

2

„Dobrý den, pane Wolfe.“

Tara Hansonová nakoukla do třídy Maxe Wolfensteina. Její kamarádka Kim také vstrčila hlavu do dveří a po ní ještě Debbie.

„Dobrý den, děvčata,“ pozdravil Max s roztržitým úsměvem, zatímco známkoval dnešní testy s pěti otázkami. Rozdával je každou středu. Čtyři otázky se pokaždé týkaly učiva, které tento týden zahrnovalo rozbor sedmé kapitoly z *Jane Eyrové*, a jedna byla pro zábavu. Dnes se rozhodl položit otázku: *Čeho se bojíš?*

„V cukrárně až do soboty nabízejí dvě zmrzliny za cenu jedné,“ oznámila Tara.

„Opravdu?“ řekl bezmyšlenkovitě Max a vzápětí se uchechtl nad odpovědí Donnieho Cleppingera: *Máminých spodár.*

„Jo, a příchuť týdne je třešňová,“ dodala Tara. „To je moje oblíbená.“

Její kamarádky se hihňaly, a když Max vzhlédl, všechny tři se začervenalý.

Odložil pero a přemýšlel, co by měl říct, aby odprejksly. Jistě, byly to milé dívky, ale on měl před sebou ještě deset testů a ty zatracené papíry by si vzal domů jen přes svou mrtvolu. Musel se objevit na středeční večeři u matky. Navíc si včera večer půjčil *Poltergeista* a zbývala mu ještě hodina. Chtěl se na něj dodívat, než ho videopůjčovna pumpne o dva dolary za další den.

„Já jsem spíš na čokoládovou,“ přiznal a podíval se na hodiny. Byly skoro čtyři odpoledne. Za šedesát pět minut musí sedět u matčina jídelního stolu. Maria Wolfensteinová pozdní příchoď netrpěla, zejména ne u svých vlastních dětí. „Omlouvám se, že vás budu muset vyhnat, děvčata, ale mám tady práce nad hlavu.“ Tužkou poklepal test, který měl zrovna před sebou.

Dívky se znovu zahihňaly.

„Možná se ještě uvidíme,“ řekla Tara a vrhla na něj ohromný, oslnující úsměv.

Když všechny zmizely za dveřmi, pokusil se soustředit na odpovědi Betty Rogersové, ačkoli stále slyšel vzdalující se hlas, který odhadoval na Tařin: „On je tak sexy.“

Návštěvy dívek nebyly pro Maxe Wolfensteina, kterého žáci znali jako pana Wolfa, od jeho prvního dne na Winterberryské základní škole před dvěma lety žádnou vzácností. Děti ho milovaly, protože byl mladý a neokoukaný. Podobal se více jejich starším bratrům než otcům.

Také jezdil na motorce a vyznačoval se spíš přístupem pohodového surfaře, vůbec nepůsobil upjatě jako ostatní učitelé. Navíc byl dost podobný Robu Loweovi, který hrál ve filmu *Ztracení*, jenž měl premiéru na začátku letošního roku a doteď o něm všichni mluvili.

Rob Lowe, ve filmu známý jako Sodapop, byl drsný kluk z ulice. Max s ním však měl společného jen málo. Koneckonců učil angličtinu. A kdyby ho jeho žáci mohli vidět před deseti lety, kdy býval podobný jim, zahlédli by hubeného kluka s vlasy špatně ostríhanými podle hrnce, který často připomínal želvu vlekoucí se chodbou s příliš velkým batohem místo korunýře. Na střední škole náhle vyrostl, v posledním ročníku měl skoro dva metry a přidal se k basketbalovému týmu. Před maturitou už mu říkali Wolf místo Wolfy, což byla jeho dětská přezdívka, a rozhodně na něj neukazovali a nesmáli se mu jako dřív.

Navzdory té změně ale stále inklinoval k samotářům a třídním podivínům, ne k blondatým roztleskávačkám typu Tara nebo

k vymakaným atletům, kteří už ve třinácti letech měli svaly jako malé gorily.

„Když už jsme u toho,“ povzdychl si a vytáhl test Sida Putnama.

Sid byl oplácený klučina s obřími brýlemi, jež mu věčně sklouzávaly po malém pršáku. Přední zuby měl příliš velké, většinou však stejně zůstávaly schované za masitými rty. Smál se vysokým, křečovitým smíchem, a přestože se hýkání snažil potlačit tím, že se nesmál vůbec, málokdy uspěl. Bylo to hlavně proto, že seděl vedle Ashley Shepherdové, své očividně nejlepší kamarádky s břitkým smyslem pro humor a tendencí mluvit během vyučování.

Ashley byla chytrá jako opice a měla suchý, spíš dospělácký humor, který Maxe často překvapil. Také byla hezká. Jednou z ní bude kočka, pomyslel si. Měla dlouhé husté černé vlasy a snědou kůži, ne však od slunce, ale zděděnou asi ze Španělska nebo Mexika, jak odhadoval. Pokud bylo Maxovi známo, v Ashleyině životě nefiguroval žádný otec. Její matka, pokud měla čas, chodila na rodičovské schůzky sama a měla nesoustředěný, ztrhaný výraz ženy, která tvrdě pracuje a málo spí. Ashley patřila k dětem, které nosí klíč na krku a, jak si Max uměl představit, tráví každé odpoledne požíváním cereálií a lítáním po lese.

Několikrát ji zahlédl, jak se sama prochází podél železniční trati, která vedla centrem města, nebo jezdí na kole po polních cestách. Někdy s ní byl i Sid, ale jeho rodiče dohlíželi na své nejmladší dítě mnohem bedlivěji.

Sid odpověděl na všechny otázky správně, když ale Max přelétl očima poslední odpověď, docela ho zarazila. Sid naškrábal svým mrňavým, téměř nečitelným písmem: *Bojím se kluka v lese.*

Max se bezděčně zachvěl.

„No, to je pěkně strašidelné, co?“ řekl do místnosti, ve které se rozhostilo podivné ticho.

Oknem viděl, že se většina žáků už rozprchla po chodnících. Na kruhové příjezdové cestě nebylo žádné auto ani autobus, americká vlajka bezvládně visela na pozadí klidné oblohy.

Imaginární chlapec? poznamenal vedle Sidovy odpovědi červeným perem a přidal smajlíka, i když mu to až tak veselé nepřipadalo.

Oznámkoval poslední testy. Ještě jeden ho překvapil. Ashley odpověděla na pátou otázku stručně. Napsala, že se nebojí ničeho. Téměř jí to uvěřil.

Max vyšel na chodbu a okamžitě slyšel zvýšené hlasy. Podíval se tím směrem.

Hystericky tam křičela nějaká žena. „Že ho nikdo neviděl? Jak je to možný, pane řediteli? Někdo ho přece musel vidět. Muse-li ho vidět!“

Její hlas zněl stále pronikavěji a muž, který stál vedle ní, jí ochranně položil ruku kolem ramen.

Max viděl, že ředitel zesinal a vykulil oči, jak se pokoušel ženu uklidnit. „Je to už mladý muž. V jeho věku...“

„Ne!“ Nyní promluvil, nebo lépe řečeno zařval, onen muž. „Simon se nezatoulal, aby někde tropil hlouposti, jak se nám tu snažíte naznačit, pane Hagerty. Chci, abyste to veřejně vyhlásil. Chci povolení k vyvěšení letáků. Volali jsme policajty.“

Někdo se dotkl Maxova lokte. Lekl se tak, až nadskočil. Papíry vyletěly do vzduchu jako tucet bílých motýlů a pomalu se snesly na lesklou podlahu.

„Pane Wolfensteine, omlouvám se,“ vyhrkla slečna Cutlerová.

Slečna Cutlerová učila domácí práce. Byla to malá, zakulacená žena s kudrnatou černou kšticí. Věčně nosila zástěru posypanou kakaovým práškem nebo moukou, táhla se za ní vůně sušenek a při chůzi hopsala, jako by skákala přes balónky.

Max se zazubil a vydechl.

„To je v pořádku, slečno Cutlerová. Přistihla jste mě, jak tajně poslouchám.“

„Průšvih,“ poznamenala slečna Cutlerová a kývla hlavou směrem k páru.

„Co se stalo?“

„Simon Frank,“ zašeptala dramaticky. „Rodiče ho pohřešují už od minulého týdne. Oba chodí do práce, a dokonce ani nevědí, kdy přesně zmizel. V pátek ráno nepřišel na snídani, ale mysleli si, že už musel do školy. Někdy chodil dřív, aby mohl s několika dalšími kluky hrát deskové hry, takže jim to nepřipadalo divné. A když přišli pozdě večer domů, dveře jeho pokoje byly zavřené, jako kdyby už spal. Matka tam nakoukla teprve v sobotu kolem poledne. Postel byla ustlaná a po Simonovi ani památky.“

„Simon Frank,“ řekl si pro sebe Max. Loni ho měl v šesté třídě na angličtinu. Byl to milý kluk, hubený a pihovatý, a pořád se hlasiť smál. Max nejednou slyšel, jak se jeho smích rozléhal z učebny výtvarné výchovy až do angličtinářské třídy.

„Bydlí u starého vlakového depa,“ dodala slečna Cutlerová.

„Není možné, že šel prostě jen za školu? Že někam odjel s kamarády?“

„To asi ne,“ namítl. „Simon kamarádí s Jonem Hastingsem a Benjaminem Riteem. Oba byli včera i dneska ve škole. Vlastně se sami ptali pana Ludgina, kterého mají na společenské vědy, kde Simon je. Prý měli v plánu si dneska po škole zahrát vybíjenou. Chvilí poté zavolali Simonovi rodiče a vyhlásili poplach.“

Max se zamračil. „Vypadají vážně nervózně.“

„Samozřejmě. I když bych řekla, že je to i kvůli malému Vernovi Ripleymu. Ten je neznámý už šest měsíců, zmizel beze stopy. Nedivím se, že...“

„Promiňte, kvůli komu?“

„Vern Ripley,“ řekla slečna Cutlerová a překvapeně se na něj podívala. „Ach, zapomněla jsem, že nejste v kontaktu se všemi dětmi jako někteří z nás. Vern byl letos v osmé třídě. Několik dní po Novém roce šel sáňkovat a už se nevrátil.“

„Vern Ripley?“ Max se snažil si toho chlapce nějak zařadit, jeho tvář si však představit nedokázal.

3

Cestou na večeri u rodičů musel Max myslet na oba pohřešované chlapce.

V Roscommonu docházelo k nějakému zločinu jen málokdy. Občas se k němu donesly historky o výtržnících a opilcích, před několika lety prý kdosi srazil autem nějakou dívku a ujel, ale během svého života v městečku nezaznamenal jedinou vraždu a už vůbec ne pohřešované děti.

Zaparkoval motorku za autem svého bratra a spěchal do domu s vědomím, že přichází o patnáct minut později.

Matka ho přivítala ve dveřích, a než ho objala a políbila na tvář, poklepala si na hodinky.

„Taky tě rád vidím, mami,“ usmál se.

„Maxi, kdybys tak vždycky zavolal, když se opozdíš. Po pěti minutách si začnu představovat, jak jsi to v plné rychlosti napral do toho velkého buku u silnice na okraji města.“

Upravila mu vlasy, jako by mu pořád bylo osm. Pak si olízla špičky prstů a uhladila také tmavé prameny na jeho zátylku.

„Mami, to je dobré, nech toho.“

Pokračovala, jako by nic neřekl.

„Mami!“ Vzal ji za ramena a jemně ji od sebe odstrčil.

„A hele, náš Maxíček se musí nechat umýt?“ zvolal jeho starší bratr Jake, když vkrácel do předsíně. S rukou u úst předstíral, že si olizuje tlapku jako kotě.

Max mu za matčinými zády ukázal prostředník.

Jake si přejel rukou vlasy a hlasitě zamňoukal.

„Jsi na řadě, Jakey,“ oznámila Maria Wolfensteinová svému nejstaršímu dítěti, ale vzápětí se opět zmocnila Maxe a narovнала mu límeček košile.

Max jí vyklouzl a vběhl do jídelny, kde už jeho otec zaujímal místo v čele stolu.

Jakeova těhotná žena Eleanor seděla rozvalená po jeho pravici.

„Dej mu za uši,“ zavolala se smíchem.

„Jak se cítíš, Eleanor?“ Max s heknutím usedl na židli a povytáhl si košili, přestože tím zničil matčino úsilí.

„No, kotníky mám jako dubové kmeny a žába mě pálí tak, že se v noci skoro nevyspím, ale jinak se mám báječně!“ Zasmála se, vzápětí svraštila obličej bolestí a na obě strany břicha si přiložila dlaně, asi aby zklidnila kopající dítě.

„S Jakem jsem to tak měla celý druhý a třetí trimestr,“ oznámila Maria, která napochodovala do jídelny s talířem klobás a Jakem v patách. „Pálení žáhy, ranní nevolnosti a pak mi zůstaly patnácticentimetrové strie.“

Poplácala se po širokých bocích a nesouhlasně pohlédla na Jakea. Ten se sklonil, aby svou ženu políbil na temeno hlavy.

„Zato můj malý Maximiliánek,“ pokračovala Maria a zbožně se podívala na svého mladšího syna, „ten byl jako obláček. Neko-pal, nechal mě sníst, co jsem chtěla, a na svět vyklouzl bez sebe-menšího pípnutí.“

„Já vždycky věděl, že jsem tvůj miláček,“ řekl jí Max a vyplázl na Jakea jazyk.

Jake se zasmál a obrátil modré oči k matce.

„Mami, nesnaž se mu to ulehčit. Všichni víme, že máš raději mě, to je v pořádku. Koneckonců nejvíc milujeme to, co nám dalo nejvíc práce, ne? Když je něco zadarmo, kdo by o to stál?“ zasmál se a mrkl na Maxe.

„Už dost, vy dva,“ okřikl je vesele otec a cinkl vidličkou o sklenku tak silně, až se Max lekl, že ji rozbije.

Otec byl stejně jako jeho synové vysoký, ale zatímco oni byli samý sval a šlachy, měl hrudník jako sud a velké ruce i nohy. Usmíval se a tmavé oči mu radostně svítily.

„Marii se včera v noci zdálo o orlovi,“ oznámil. „Jake a Eleanor budou mít kluka!“

Eleanor vytřeštila oči a tázavě se podívala na Jakea, který se uculil.

„Tati,“ začal Max, ale Maria ho rychle přerušila.

„V naší rodině, Eleanor, se děti zjevují ve snech dlouho předtím, než přijdou na svět. O orlech se mi zdálo ještě předtím, než se Max a Jake narodili. Mé sestře, která porodila tři dcery, se během každého těhotenství zdálo o motýlech. A naše matka, než jsem se narodila, také snila o krásném černožlatém motýlovi. Dva měsíce předtím, než porodila mého bratra Sigmunda, viděla ve snu orla, jak se střemhlav snesl do moře a ulovil rybu.“

„Ano, a to má všechno velmi vědecký základ,“ namítl Max se smíchem.

Otec na něj ukázal vidličkou.

„Pochybnost je opakem víry, synku. V životě toho existuje víc než jen ty tvé knihy.“

Max přikývl.

„Stejně ale, člověk by si myslel, že kdyby sny dokázaly předurčit pohlaví dětí, naše německé babičky by na tom bývaly mohly vydělat majlant.“

„To neříkej,“ pokárala ho Maria. Oči jí přitom jen jiskřily. „My svou moudrost za stříbro a zlato neprodáváme. Takové sny jsou určeny našim dětem.“ Natáhla se k Eleanor a položila jí ruku na břicho. „Slyšíš to, mladý muži? Máš v krvi orla.“

Eleanor se uchichtla.

Jake ji objal kolem ramen a políbil na tvář.

„Rád bych tě přesvědčil, že až se dítě narodí, tyhle šílenosti skončí, oba ale víme, že bych asi lhal.“

Max, Eleanor i Jake potlačili smích, Maria se však na ně podívala káravě. Otec si tiše pobrukoval jakousi melodii.

„Udělala jsem vepřovou pečení s kyselým zelím,“ řekla Maria a naložila plnou naběračku na Eleanorin talíř. „Ocet ti pomůže od pálení žáhy.“

Eleanor se usmála, ale Max si všiml jejího váhání.

„Jsi si jistá, že se to ještě nezhorší?“ zeptal se, když ucítil štiplavou vůni octa.

Maria se zamračila.

„Kolik let už ti vařím, Maximiliáne?“

„Dvacet sedm,“ odpověděl Max. „No, možná dvacet šest vzhledem k tomu, že první rok jsem neměl zuby.“

„A už jsi snad někdy...“

Max věděl, co má dodat. „A nikdy jsem nešel spát o hladu... Jen se snažím chránit krásnou ženu svého bratra, mami.“

Eleanor mu věnovala vděčný úsměv, i když oba věděli, že by to vepřové nakonec snědla.

Maria uměla člověka přesvědčit, že dokáže připravit lék na jakékoli trápení. Po většinu svého mládí Max věřil, že nachlazení se dá vyléčit řízkem.

„Jak to jde ve škole?“ zeptal se Jake a ledabyly se zakousl do masa.

„Jako vždycky před prázdninami. Zbývají dva týdny. Děti už se těší tak, že ohlodávají tapety, a já mám zničenou na oznámkování testy za půl roku.“

„A právě proto,“ zasmál se Jake a naklonil sklenku s vínem směrem ke svému mladšímu bratrovi, „pracuju v pojišťovnictví.“

„Jsi skvělý pojišťovák!“ rozzářil se Herman, naklonil se dopředu a poplácal ho po zádech. „Jsem hrdý na oba své syny.“

„Jako bychom to nevěděli,“ zašeptal Max.

„Taková šikovná kluci jste,“ přidala se Maria se slzami v očích a vyměnila si s manželem spokojený pohled.

Max se zazubil a zavrtěl hlavou. Od té doby, co se oba odstěhovali z domova, byli jejich rodiče čím dál sentimentálnější. Každou středu při večeři je zahrnovali chválou a často se z toho sami rozplakali.

Nebyli to typičtí němečtí rodiče. Max se postupně seznámil s matčinými i otcovými sourozenci a všemi jejich dětmi, svými bratranci a sestřenicemi, a měl pocit, že v jejich rozvětvené rodině převládá spíš chladná odtaziťost.

U Wolfensteinů se takový odstup nikdy nepěstoval. Max si nedokázal vybavit okamžik, kdy by ho rodiče neobjímali a nechválili. Jejich radost ze ztráty prvního zoubku byla stejně ohromná, jako když složil maturitu.

„Sidney Mitcheli Putname, co to zase máš na té nové košili?“

Sid zvedl hlavu a zjistil, že na něj matka čeká na verandě. Ruce měla založené na úzkých bocích a čelo tak zamračené, že vypadalo jako písečné duny na větrem ošlehané pláži.

Sklopil zrak ke skvrně od čokolády z nanuku, který mu dala Ashley. Z naprosto nepřipustného nanuku, protože pokud šlo o matku, povolovala Sidovi jen jednu pochoutku denně, a to vždy po večeři a vždy nějakou zdravou verzi, například sušenky bez cukru.

„No, ehm, na výtvarce jsme...“

„Ušetři si to,“ vyštěkla matka, přeběhla přes verandu a postrčila ho dovnitř domu. „Šup do vany.“

Přetáhla Sidovi košili přes hlavu, přiložila si ji k nosu a naspulila ústa.

„Výtvarka,“ odtušila a potrásla hlavou. „Chceš mít uhry jako Zach? Tak to dopadne, když budeš jíst čokoládu.“

Sidův starší bratr Zach trpěl strašlivým akné; jejich matka mu začala každé ráno před začátkem školy natírat na obličej make-up. Otec nad tím ohrnoval nos, ale když spatřil pohled své ženy, který by mohl roztavit polární ledovce, sklapl.

„Dobře, mami,“ řekl Sid otráveně. „Tady už to zvládnou.“

Až na spodní prádlo stál v malé koupelně nahý, zatímco se vana plnila vodou.

Matka vrtěla hlavou, a když odcházela, už drhla flek na košili.

„Věř mi, Sidney Mitcheli, to všechno dobře znám.“

Sid obrátil oči v sloup a zamkl za ní dveře. Uvelebil se ve vaně a raději si ani nepředstavoval, co přesně jeho matka, zdravotní sestra na pohotovosti, všechno viděla. Nesčetněkrát ji slyšel, jak otci vypráví o ranách, z nichž vytékal hnis, a jednou mluvila o chláp-kovi, který málem přišel o ruku, když stál na střeše a snažil se motorovou pilou přeráznout větev stromu.

Sidův otec obvykle sténal a prosil svou ženu, aby ho ušetřila takových nechutných detailů. Je pravda, že miloval hororové romány, ale když došlo na skutečný život, dával přednost přislazené realitě. Proto Sid nedokázal pochopit, proč se rozhodl stát dobrovolným hasičem.

„Rodiče,“ reptal si pro sebe. Byli to spíš mimozemšťané než skuteční lidé.

Sid také vyhledával strašidelné příběhy, ale nedávno zjistil, že s tátou má společného víc, než si původně myslel.

UVĚDOMIL SI TO PŘED TÝDNEM. Ten večer, kdy málem zemřel.

Byl to normální večer.

Těsně před soumrakem se vypravil od Ashley, kde byl na návštěvě. Kdyby nepřekročil práh jejich domu před setměním, dostal by od obou rodičů pěkné kázání. Pět bloků od domova se dal do pomalého klusu.

Béhání mu zrovna nešlo. Kila navíc v kombinaci s příliš dlouhým trupem a příliš krátkýma nohama z toho dělala činnost ještě nesnesitelnější než drhnutí záchodů.

Zahleděl se na úsek lesa, kterým by mohl proběhnout přímo k jejich zadnímu dvorku. Po lese se toulal pořád. Ostatně svého mloka Kapitána (pojmenovaného po Kapitánovi Kangoroo, i když tohle si nechával pro sebe) našel pod padlým kmenem javoru.

Problém tkvěl v tom, že pokud nebyl zrovna s Ashley, chodil večer do lesa jen zřídka. Ashley by neváhala vydat se mezi stromy a ušetřit si tři minuty času. Zadýchaný Sid se ale zastavil a důkladně si prohlížel tmavé obrysy listnatých větví.

Strašpytle, uslyšel v duchu bratrův posměvačný hlas.

„Nejsem strašpytel,“ zamumlal a vešel do lesa.

Přítmí se rychle změnilo v naprostou tmu.

Pod jeho teniskami zakřupaly větvičky. Sid mžoural přímo před sebe, pak se rozhlédl na všechny strany, ale rozeznat pěšinku v bujném kapradí bylo téměř nemožné. Sundal si brýle, dýchl na každé sklo a pak si je očistil o tričko. Nepomohlo to.

Zakopl o kořen, tváří se otřel o nataženou pavučinu a zaúpěl. S pevně semknutými rty se snažil ze sebe jemná vlákna smést. Chtělo se mu křičet, ale potlačil to ze strachu, aby mu obrovský chlupatý pavouk nevlezl rovnou do pusy.

Pokračoval v chůzi, vytahoval si pavučiny z obočí i vlasů a uvažoval, že se snad vrátí na silnici. Pouliční lampy už svítily. Chodníky zalévalo teplé, žluté světlo a mohl by vidět modrou zář televizorů, která se line z obývacích pokojů. Připadalo mu, jako by to byl svět na hony vzdálený temnému lesu, kde se právě nacházel s tváří pokrytou pavučinovou maskou.

Steve Austin by se v lese nebál. Sid si představoval, jak si ten hrdina z televizního seriálu *Šestimilionový muž* vykračuje svými ohromnými bionickými nohama. Zrychlil by, vybral zatačku kolem stromu a pak by se od něj elegantně a střelbitě vymrštil.

Sid přeskočil hromadu klacků a větví, kterou tam nejspíš navršily nějaké děti, aby si postavily domeček, což se jim očividně nezdařilo. Dopadl se žuchnutím, až to zapraskalo, sehnul se a jeden klacek sebral. Několikrát jím švihl do vzduchu jako samuraj a pak praštil do stromu. Potom se přikrčil a znovu začal šlehat do vzduchu, jako by to nebyl klacek, ale ostrý stříbrný meč.

Náhle si uvědomil, že už měl být doma, odhodil zbraň stranou a přidal do kroku.

Někde za ním praskla větvička.

Sid se zastavil. Srdce se mu okamžitě rozbušilo tak, že to cítil až v konečcích prstů.

Pomalu se otočil a zamžoural do tmy, zda nespatří nějaký pohyb. Neviděl nic, stíny v lese byly temné a hluboké. Člověk, nebo ještě hůř nějaký netvor mohl klidně stát dva metry od něj a Sid by neměl ani potuchy.

Obrátil se a pokračoval po neviditelné pěšině dál. Ušel jen pár metrů, když tu zapraskla další větévka a listí zašustilo, jako by po něm někdo kráčel.

Dal se do běhu. Jeho plíce začaly brzy protestovat, ale nezpomalil. Napráhl ruce před sebe, aby mohl rozrážet větve, které mu stály v cestě.

Za běhu otočil hlavu, aby viděl, co ho pronásleduje, ale za ním se rozprostírala jen hustá a neproniknutelná tma.

Když zakopl o kámen, stihl jen panicky zamávat rukama, než se rozplácl na zem. Rukávem přitom nešťastně zachytil o trčící větev a uslyšel ostrý zvuk párané látky. Na matčin zoufalý povzdech, až košili spatří, však ani nepomyslel. Jediné, co ho napadlo, bylo utíkat. Vstát a utíkat. Jinak ho to, co je v lese, odvléče zpátky do tmy.

Opřel se rukama o zem a ucítil, jak se mu do dlaně zabodl ostrý trn.

Náhle mu kotník sevřela ruka.

Vykřikl a pokusil se vyškubnout, podařilo se mu však jen spadnout na obličej. Vyplivl trávu, trhl nohou a překulil se na záda.

Nad ním se šklebil tvor s tváří bledou jako měsíc, z odporného obličejce zíraly temné, zapadlé oči.

Sid vykopl nohou a zasáhl příšeru teniskou do hrudníku, až se svalila na záda. Pak se vrhl stranou, zvedl se na všechny čtyři a konečně se dokázal postavit. Rozběhl se tak rychle, jako ještě nikdy v životě. Zdálo se mu, že jeho nohy pohání síla, která nemohla vycházet z něj samotného. Síla, kterou jeho otec nazýval pudem sebezáchovy. Nadlidská síla, která se dostavuje, když se blíží smrt.

Smrt.

Zčistajasna mu to slovo explodovalo v hlavě. Sid zrychlil, a když vyběhl z lesa, sotva zaregistroval smrákající se oblohu. Dupal po dláždění tak, že to muselo být slyšet i o tři ulice dál.

Neodvážil se zpomalit ani otočit, nemyslel na pálení ve svalch a rozbolavené plíce. Běžel, dokud se jeho nohy nedotkly příjezdové cesty, a potom utíkal jako o život až ke dveřím, rozrazil je a vrátil se do předsíně.

Jeho bratr překvapeně vzhlédl. Na uších měl sluchátka a přehraboval se v tašce s knihami.

Jeho pohled sklouzl ze Sidova obličejce na košili a pak zpátky. Aniž si sundal sluchátka, potřásl hlavou a zasmál se. „Máma zešílí.“

Pak se odvrátil z místnosti.

Sid se zhroutil na podlahu a vtiskl obličej do koberce.

Zvládl to. Přežil.

Hned druhý den ráno, když šli do školy, to vyprávěl Ashley. Poslouchala s vyvalenýma tmavýma očima plnýma důvěry. To se mu na ní líbilo. Vždycky mu věřila.

Kdyby to řekl rodičům, jen by mu vynadali, že se s Ashley dívají na strašidelné filmy. Byli by přesvědčeni, že si to vymyslel. Jeho starší bratr by se mu vysmál a vymyslel by mu nějakou novou ponížující přezdívku, Padavka nebo Poseroutka nebo tak něco.

Ashley taková nebyla. Místo toho ji zajímaly další informace. Jak ta příšera vypadala, byla něčím cítit, jak zněla? Měla ruce spíš jako drápy? Vypadala hladově? Měla ostré zuby?

Toho odpoledne se do oné části lesa vrátili a hledali stopy. Žádné nenašli, avšak Ashley o Sidově příběhu nepochybovala.

Ozvalo se hlasité zabušení na dveře koupelny a Sid se naroval. Ztracený ve vzpomínkách na tu děsivou noc zůstal ve vodě tak dlouho, až vychladla.

„Všechno v pořádku, Sidney?“ zavolala na něj matka.

„Jsem v pohodě,“ odpověděl, zvedl se a vylezl z vany.

Kůži na rukou měl svrastělou. Zadíval se na ni a znovu si vzpomněl na tu příšeru v lese. I její kůže byla vráscitá.

Sid se osušil a natáhl si hnědý župan se Žvejkaem z *Hvězdných válek*. Pospíšil si chodbou do svého pokoje a kolem Zachových zavřených dveří proklouzl co nejtíšeji. Zach si ho kvůli tomu županu dobíral. Rodiče Sidovi nabízeli, že mu koupí nový, dospělejší, ale Sid to odmítal. Oni nosili takové ty froté župany, co svědily a byly nudné. On měl svůj župan rád – děkuji pěkně.

4

„Můžu vám pomoci?“ Muž, který seděl za recepčním pultem na policejní stanici, vzhlédl, když Max vstoupil.

„To doufám. Říkal jsem si, jestli bych si mohl promluvit s někým, kdo pracuje na případu pohřešovaných dětí.“

Muž svažtil čelo. „Pohřešované děti?“

„Jo, Vern Ripley a Simon Frank.“

Recepční se poškrábal na rozedřené bradě. Při pohledu na malé červené pupínky bylo jasné, že se ráno holil. Zvedl telefon a vytukal číslo.

„Někdo tady si chce promluvit o nějakých nezvěstných dětech... Jo, jasně. Pošlu ho k vám.“ Zavrtěl se na židli a ukázal na otevřené dveře. „Vyšetřující policista Welch má pár minut.“

Max mu poděkoval a vykročil ke kanceláři.

Policista za stolem měl vrásčitý obličej s dolíčky po neštovicích a prošedivělé vlasy. Na širokých ramenou mu seděl mohutný krk. Vypadal jako stárnoucí atlet, středoškolský fotbalista, který dál potřebuje dosahovat vítězství i mimo hřiště.

Přestože se usmál, jeho úsměv byl chladný, vypočítavý a Maxe spíš znervóznil.

„Jméno?“

„Maximilián Wolfenstein.“

„Jste příbuzný Jakea a Hermana?“

„Jake je můj bratr a Herman náš otec.“

Policista se usmál a přikývl.

„Fajn lidé. Pojistili mi dům. Moje žena si myslí, že váš bratr je veselá kopa. Už se jim narodilo to dítě?“

„Ještě ne, ale už to musí být každou chvíli.“

„Vy jste taky pojišťovák?“

Max zavrtěl hlavou.

„Učím na Winterberryské střední škole.“

„Vážně? Tak to se hodí, že jste přišel. Příští týden se chystáme obejít všechny učitele. Znáte Simona Franka?“

„Loni jsem ho učil angličtinu.“

„Angličtinu?“ Policista se na Maxe podíval, jako by si snad dělal legraci.

„Ano. Knížky a tak...“

Welch se nuceně zasmál.

„Já vím, co jsou knihy. Ale myslel jsem, že angličtinu učí jenom ženy. Trochu jste mě zaskočil.“

Max zaskřípal zuby a snažil se neodseknout citátem z *Dobrodružství Huckleberryho Finna*, který rok předtím s oblibou citoval sám Simon Frank: *No, Bene Rogersi, kdybych byl takový ignorant jako ty, najevo bych to nedával.*

„No, všichni jsme někdy v zajetí stereotypů,“ odpověděl místo toho.

Detektiv se rozesmál, jako kdyby Max řekl vtip. „Slyšel jste někdy, že by Simon Frank mluvil o útěku? Chodil za školu nebo něco takového?“

Max se na něj překvapeně podíval. „Domníváte se, že Simon Frank je útekář?“

„Domnívám?“ Policista se zaklonil v židli a pohlédl na Maxe už méně přátelsky. „Víte, co lidé tím slovem myslí. Takže ne, rozhodně se nedomnívám. Prostě jen hážu bláto na zeď, abych viděl, co se přilepí.“

„Simona bych na útekáře netipoval. Mnohem víc mě znepokojuje, že není jediný, kdo se ztratil. V lednu zmizel Vern Ripley.“